

Ο ψηλός μινάρές «τους» που θα σκίζει και θα ματώνει τον ουρανό της Κυθρέας...

(να φωνάξουμε για το άδικο, Παρασκευή, 30 του Μάη, στις 8 το βράδυ,
από τη Πλατεία του ΟΧΙ απ' όπου ξεκινούσαν τα λεωφορεία)

Γη ντυμένη στα καταπράσινα, στενά δρομάκια που ανηφορίζουν προς την πηγή του νερού, σπιτάκια που “κρυφοκοιτάζουν” και ντροπαλά σε χαιρετούν μέσα από τα περβόλια που περιτέχνα τα κρύβουν από τα ξένα μάτια προστατεύοντας την ιδιωτική ζωή των νοικοκύρηδων...

Τίμιος Σταυρός, Αης Λουκάς, Αγία Μαρίνα, Παναγία η Θεοτόκος, Άγιος Ανδρόνικος, Αης Γιώρκης ο Ποταμίτης, Αης Γιώρκης, Παναγία η Χαρδακιώτισσα, Αης Γιώρκης του Μάντουδους, Αγία Άννα, Άγιος Αντώνης των Μαρωνιτών.. Κάθε καντούνι και εκκλησιά, κάθε ανηφόρι και ξωκλήσι και παληά πολύ παληά, όσο μπορεί να πάει η ιστορία της περιοχής, τότες με τα εννέα βασίλεια, βωμοί για τη λατρεία της Κυθρηίας Αφροδίτης που οι πρόγονοί μας λάτρευαν. Ψηλά ακόμα, στα ριζοβούνια της Κυθρέας, τα απομεινάρια της επισκοπής του Αγίου Δημητρίου που οδήγησε πίσω το ποιμνίο του μέσα από σκληρές δοκιμασίες και εξορία στην αφιλόξενη γη της Βαβυλώνας και ξαναλειτούργησε της εκκλησίας του...

Τα ψηλά καμπαναριά των εκκλησιών μας που παράβγαιναν στο ύψος τα «καβάτζια» στα αυλάκια του νερού και προσπαθούσαν τα τελευταία, πεισματικά χρόνο με χρόνο να ξεπεράσουν, αγκάλιαζε και στοργικά σκέπαζε ένας καταγάλανος ουρανός από ψηλά συ-

Ανθή Σαβθίδου

ντροφευμένος από τον άρχοντα της περιοχής, τον βασιλιά Πενταδάκτυλο..

Αυτό τον καταγάλανο ουρανό, τον ουρανό της Κυθρέας, θέλουν τώρα να σκίσουν και να ντροπίασουν με ένα ψηλό τζαμί, που να διαφεντεύει και να μολύνει την ατμόσφαιρα... Θέλουν, μη έχοντας σιγουριά και άνεση στα χώματα που άδικα κατακρατούν..., νάχουν ένα σημείο αναφοράς έτσι που κάθε φορά που θα νιώθουν αδύναμοι και κιοτήδες, να μπορούν να στρέψουν το βλέμμα τους σ' αυτό το τεχνητό δεκανίκι για ν' αντήσουν δύναμη και να ξεγελάσουν την όση ξύπνια συνείδηση τους απόμεινε πως η γη, η δική μας, τους ανήκει..

Φοβούνται τη δύναμη του Αη Γιώρκη του Ποταμίτη που προσέχει καθισμένος στην άκρη του ποταμού τα νερά από τους χίλιους δράκους που κατοικούν γύρω του. Φοβούνται την οργή του μεγαλόπρεπου Αη Αντρονίκου, 'δεν βρίσκουν ξεκούραση στα κονάκια της Παναγίας της Θεοτόκου ούτε τολμούν να ανεβούν στον κλειστό γυναικωνίτη της οι χανούμισσες της γειτονιάς της... Ίσως ίσως τις νύκτες τις πανσέληνες και με καλοκαιρία να ακούνε και τα βήματα ακόμα της μ. Άννας και του Χρηστίδη, των τελευταίων ενοίκων του μοναστηριού.

Δεν θέλω να σκέφτομαι τα τουρκάκια να παίζουν στον ίσκιο των ψηλών

πλάτανων της Παναγίας της Φανερωμένης γιατί αυτός ήταν ο δικός μας τόπος παιγνιδιού. Δεν θέλω να σκέφτομαι τους γονιούς τους να προσπαθούν να περάσουν την πόρτα για να μπουν στα χαλάσματα της Παναγίας της Φανερωμένης γιατί εμάς αυτή η πόρτα μας προκαλούσε δέος... Δεν θέλω να σκέφτομαι ότι τα μωρά των κουβαλητών της Ανατολίας θα μπορούν να κοιμηθούν ήσυχα στη σκέπη του δικού μας σπιτιού και στο αγιάζι του δικού μας ανωγιού, αφού η Αγία Μαρίνα και Κυρά δεν θα στέκει στο προσκεφάλι τους για να τα «ποτζοιμίζει».

Θέλουν τον μιναρέ τους ψηλό, θέλουν το τέμενός τους μεγαλόπρεπο, να επισκιάσει την μεγαλοπρέπεια των δικών μας εκκλησιών... Και τέτοιο πρέπει νάναι. Θέλει ύψος δυσθεώρητο στους ανθρώπινους λογισμούς για να μπορέσει να τους κρατήσει γύρω του, θέλει κρικέλια σιδερένια για να τους στερεώσει στη γη μας.. Πρέπει νάναι μεγάλο το εκτόπισμα του μιναρέ «τους» για να σταθεί και να διαλύσει το δικό μας δίκηο.. Ο δικός τους όμως τόπος λατρείας θάναι πρόσκαιρος, εφήμερος, διαλυτός, εγκάθετος, επίπλαστος... Τα δικά μας ιερά αριθμούν ζωή αιώνων αμέτρητων, κρύβουν στα θεμέλιά τους μια ιστορία, έχουν γύρω τους ένα μύθο, μια παράδοση, μια ευλογία... Περικλείουν ένα όραμα... Έτσι που στηρίζονται οι τοίχοι και τα καμπαναριά τους πάνω στα κόκκαλα των προπάππων και των πάππων μας, πούθελαν την τελευταία τους κατοικία στον περίβολο των εκκλησιών, έχουν ρίζες που κρατούν γερά, προεκτείνονται βαθιά στη γη μας...

Στις εκκλησίες μας γράφτηκαν χίλιες μύριες ιστορίες... Αρχίζει από τον

χώρο τους και σ' αυτόν τελειώνει η ζωή μας... στην πύλη του ιερού τους αγιαστήκαμε σαράντα μέρες από την γέννησή μας, βαφτιστήκαμε, παντρευτήκαμε. Ζήσαμε μπροστά από τις εικόνες τους, αμέτρητες προσωπικές ιστορίες και κατευοδώσαμε στην τελευταία τους κατοικία αγαπημένα πρόσωπα... Στα σκαλοπάτια ή στο περίβολό τους ντυμένοι τα γιορτινά μας ίσως νοιώσαμε τα πρώτα νεανικά σκιρτήματα.. στο πανηγύρι της γιορτής τους ξοδέψαμε τα πρώτα λεφτά μας για να αγοράσουμε το κανναούρι του Τσέλιγκα, το παστελάκι του Χαρτζιώτη, το σιάμαλι του ζαχαροπλάστη, το «βαττούδι» του Κυριλλά...

Ας μπει ο κάθε Κυθρεώτης - τούτη τη δύσκολη στιγμή που φορτώνεται και θα κουβαλάει στη ράχη της η Κυθρεώτικη γη ένα τεράστιο τέμενος - νοερά στη «δική του» εκκλησία και με όση δύναμη του έχει απομείνει ας κάμει τη δική του ξεχωριστή προσευχή μπροστά στην εικόνα «του» για γρήγορη επιστροφή. Ας σμίξουμε όλοι μαζί τις φωνές μας, ας διαμαρτυρηθούμε όλοι μαζί τις φωνές μας, ας διαμαρτυρηθούμε όλοι μαζί κι ας είναι οι φωνές μας καρφιά μυτερά σε «ώτα μή ακουότων».

Όσο και αν θέλουμε να εφησυχάσουμε, κουβαλούμε στη ράχη μας ένα βαρύ χρέος, κληρονομιά από τους προγόνους μας και παρακαταθήκη στους απογόνους μας, να κρατήσουμε τον τόπο τούτο λεύτερο... Με το χρέος μαζί, κουβαλούμε κι ένα βαρύ φορτίο από θύμησης του τόπου μας που όσο προχωρούμε προχωρούν μαζί μας και που όσο κι αν εξασθενούν με το πέρασμα του χρόνου, μας ερεθίζουν, μας πονούν και τελικά μας πληγώνουν....